

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 157/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžk 40/2017 z 27. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie

jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžk 40/2017 z 27. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 146/2016-82 z 30. marca 2017, ktorým bola odmietnutá žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Nitra (ďalej len „okresný úrad“) č. k. OU-NR-OVBP2-2014/035606-2 z 22. augusta 2014. Okresný úrad uvedeným rozhodnutím zrušil rozhodnutie mesta Nitra č. SP 9853/2012-004-Ing.Za z 21. júna 2012 a vec vrátil tomuto prvostupňovému správnomu orgánu na rozhodnutie podľa § 60 ods. 2 písm. f) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov. Uvedené rozhodnutie mesta Nitra predstavuje podľa sťažovateľa právoplatné stavebné povolenie týkajúce sa stavby *„Zmena spôsobu využitia pivničného priestoru vstavbou na kancelárske a obchodné priestory so zriadením vchodu z [č. k. 11 S 146/2016-82]“* vydané pre stavebníka, ktorým je sťažovateľ. Predmetné rozhodnutie okresného úradu, ktorým došlo k zrušeniu stavebného povolenia, nie je podľa sťažovateľa rozhodnutím orgánu verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, práve naopak, sťažovateľ na základe tohto stavebného povolenia *„nielenže nadobudol presne definované verejnoprávne oprávnenia a povinnosti, ale aj začal stavebné práce v dobrej viere realizovať s vynaložením pomerne rozsiahlych finančných nákladov“*. V konečnom dôsledku navyše okresný úrad *„ukladá prvostupňovému stavebnému úradu svojim záväzným právnym názorom, aby stavebný úrad hneď aj zastavil stavebné konanie, pretože stavebník začal uskutočňovať stavbu predtým, ako stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť (§ 60 ods. 2 písm. f) Stavebného zákona)“*.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol aj túto argumentáciu:

«Bez podania adekvátnej žaloby, resp. protestu prokurátora, si Okresný úrad Nitra, OVBP, v rámci svojho postupu pred vydaním rozhodnutia č.k. OU-NR-OVBP2-

2014/035606-2 zo dňa 22.08.2014 prisvojil kompetenciu súdov, neskúmal správnosť tvrdenia, či je [REDAKOVANÉ] účastník konania, a rovno uložil prvostupňovému správneému orgánu doručiť správne rozhodnutie aj s možnosťou podať odvolanie. Následne správny orgán začal odvolacie konanie a v ňom dvom „dodatočným“ odvolaniam vyhovel. Zrušenie právoplatného stavebného povolenia, na základe ktorého sa už objektívne začala realizovať stavba, malo a aj má jednoznačne za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania - stavebníka. Obdobne aj situácia, ktorú odvolací orgán vytvoril, nedáva prvostupňovému orgánu inú možnosť, než stavebníkovi stavebné konanie zastaviť, a pokračovať už len v procese legalizácie tzv. „čiernej stavby“ (... vec sa vracia ... na rozhodnutie podľa ust. § 60 ods. 2 písm. f) stavebného zákona). Nezákonnosť svojho postupu takto stavebný úrad preniesol v konečnom dôsledku na stavebníka, aj keď údajné pochybenie príslušného stavebného úradu pri vydaní rozhodnutia o povolení stavby a jeho následnom doručovaní by nemalo byť v žiadnom prípade na ťarchu sťažovateľa, a to najmä v prípade, ak sťažovateľ splnil všetky podmienky na vydanie rozhodnutia o povolení stavby. Ak by však stavebné úrady dôsledne dodržiavali stavebný zákon, nemohlo by k vydaniu rozhodnutia o zrušení právoplatného stavebného povolenia vôbec dôjsť. Keďže tak Najvyšší súd SR, v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení 7Sžk/40/2017 zo dňa 27.11.2018, ako aj Krajský súd v Nitre, v uznesení č.k. 11S/146/2016-82 zo dňa 30.3.2017, poukazujú na judikatúru Najvyššieho súdu SR a to na rozhodnutie Rs 51, publikované v zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu a súdov SR, v zmysle ktorého „Rozhodnutie, ktorým odvolací orgán zrušil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa nezakladá, nemení ani nezrušuje konkrétne práva alebo povinnosti fyzickej alebo právnickej osoby, preto nemôže byť predmetom súdneho preskúmania podľa V. časti O.s.p.“, je treba zo strany sťažovateľa poukázať na to, že jeho situácia nie je analogická s právnou otázkou, ktorú riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 4 Sžso 30/2009 z 25. júna 2009, kde v danom konkrétnom prípade riešil súd prípustnosť správnej žaloby proti druhostupňovému rozhodnutiu, ktorým sa rušilo ešte neprávoplatné prvostupňové rozhodnutie (čiže v riadnom inštančnom konaní). Je zrejmé, že z neprávoplatného prvostupňového konania ešte účastník konania nemohol nadobudnúť žiadne subjektívne práva, a teda jeho zrušením v odvolacom konaní ani nedošlo k ujme na jeho právach. Avšak, ako bolo uvedené vyššie, aplikácia tohto judikátu, ani poukaz na iné rozhodnutia ústavného súdu SR, ktoré sa odvolávali na tento

judikát, nie sú v prípade sťažovateľa primerané, keďže v tomto prípade išlo o zrušenie právoplatného rozhodnutia. Keďže k samotnému súdnemu prieskumu zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Nitra, OVBP, č.k. OU-NR-OVBP2-2014/035606-2 zo dňa 22.08.2014 nedošlo, nakoľko správne súdy sa odmietli vecou zaoberať pre údajný nedostatok právomoci (§ 7 písm. e/ SSP), neposkytli sťažovateľovi účinný právny prostriedok nápravy nezákonného rozhodnutia správneho orgánu, s jednoznačne negatívnym dopadom takéhoto rozhodnutia správneho orgánu na sťažovateľove subjektívne práva. Ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povinný dôsledne vyhodnotiť okolnosti konkrétneho prípadu. Iba takýmto metodologickým prístupom môže dospieť k spravodlivému a ústavne udržateľnému záveru o tom, či najvyšší súd SR poskytol sťažovateľovi právnu ochranu v kvalite vyžadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy. ... Keďže podľa názoru sťažovateľa, najvyšší súd v otázke neprípustnosti súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu prezentoval ústavne nesúladný výklad aplikovanej právnej normy (§ 7 písm. e/ SSP) na konkrétne okolnosti sťažovateľovho prípadu, trpí jeho rozhodnutie takou vadou, pre ktorú je potrebné ho zrušiť, a prikázať súdu, aby sa vecou riadne zaoberal na základe sťažovateľom podaného právneho prostriedku nápravy nezákonnosti.»

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7Sžk/40/2017 zo dňa 27.11.2018, porušené boli.

Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7Sžk/40/2017 zo dňa 27.11.2018, a vec sa mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

5. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola vec predbežne prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmír Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 1. marca 2019 v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

14. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

15. Podľa § 7 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny súdny poriadok“) správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

16. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

18. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

19. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 13 dohovoru, pričom k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľa.

20. Ústavný súd z už uvedených hľadísk preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd v podstatnej časti svojho uznesenia uviedol:

„36. Zo skutkových okolností daného prípadu vyplývajúcich z administratívneho spisu kasačný súd mal zhodne ako krajský súd preukázané, že žalovaný v danej veci rozhodoval ako odvolací správny orgán v druhostupňovom správnom konaní. Žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 22. 08. 2014, č. OU-NR-OVBP2-2014/035606-2, podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku zrušil prvostupňové správne rozhodnutie Mesta Nitra zo dňa 21. 06. 2012, č. SP 9853/2012-004-Ing.Za, a vec vrátil prvostupňovému správne orgánu - Mestu Nitra, na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 60 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona...

37. Skutkové zistenia daného prípadu potvrdzujú, že uvedeným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o ukončení správneho konania o vydanie stavebného povolenia na realizáciu predmetnej stavby.

38. Pokiaľ aj Mesto Nitra vydalo rozhodnutie dňa 21. 6. 2012, ktorým povolilo predmetnú stavbu a žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 22.08.2014 takéto rozhodnutie Mesta Nitra zrušil a vec mu vrátil ako príslušnému správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie, ich rozhodnutiami nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté vo veci povolenia stavby, pretože v správnom konaní doposiaľ nebolo vydané právoplatné rozhodnutie, ktorým by sa správne konanie ukončilo. Posudzujúc rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - stavebného úradu Mesta Nitra zo dňa 21. 06. 2012 v spojení s rozhodnutím žalovaného, vydaného v druhostupňovom odvolacom správnom konaní dňa 22. 08. 2014 podľa ich obsahu a následkov vo vzťahu k žalobcovi najvyšší súd dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že uvedenými rozhodnutiami doposiaľ nebolo

právoplatne konštitutívnym spôsobom zasiahnuté do subjektívnych práv žalobcu a to tým, že rozhodnutiami správnych orgánov prvého a druhého stupňa nebolo právoplatne ukončené správne konanie.

39. Vychádzajúc z uvedeného keďže rozhodnutím žalovaného bolo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, rozhodnutie žalovaného treba považovať za procesné rozhodnutie, ktorá skutočnosť je jednou zo základných zákonných podmienok pre vylúčenie veci zo súdneho prieskumu tak v zmysle právnej úpravy Správneho súdneho poriadku (§ 7 písm. e/) ako aj Občianskeho súdneho poriadku (§ 248 písm. a/ v spojení s § 491 ods. 2 S.s.p.).

40. Kasačný súd preto dospel k záveru, že vzhľadom z dôvodov uvedených vyššie nebolo zasiahnuté do subjektívnych práv žalobcu právoplatne s konečnou platnosťou, a preto rozhodnutie žalovaného je vylúčené zo súdneho prieskumu, čím boli splnené podmienky pre odmietnutie žaloby správnym súdom, keďže napadnuté rozhodnutie žalovaného je rozhodnutie procesného charakteru, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci a ktorým žalobca nebol ukrátený na svojich právach. Týmto rozhodnutím sa vec opäť vracia do štádia správneho konania pred orgánom prvého stupňa, a preto nemení s konečnou platnosťou nič na subjektívnych právach žalobcu...

42. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto nespochybnili vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. zamietol.“

21. Závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení riadne zdôvodnené, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľa, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Právne posúdenie sťažovateľovej veci zo strany najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti. Najvyšší súd v napadnutom uznesení venoval kasačnej

sťažnosti sťažovateľa náležitú pozornosť a tvrdenia v nej obsiahnuté konfrontoval s logickou interpretáciou dotknutej právnej úpravy, ktorá sa nevyznačuje nijakým zjavným excesom signalizujúcim popretie jej zmyslu či účelu.

22. Najvyšší súd tak v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, ako aj s poukazom na svoju judikatúru odôvodnil, prečo zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 11 S 146/2016-82 z 30. marca 2017 ako nedôvodnú podľa § 461 Správneho súdneho poriadku, keďže ako aj krajský súd dospel k záveru, že nebolo zasiahnuté do subjektívnych práv sťažovateľa právoplatne s konečnou platnosťou, a teda rozhodnutie okresného úradu ako žalovaného je vylúčené zo súdneho prieskumu, čím boli splnené podmienky pre odmietnutie žaloby správnym súdom. Rozhodnutie okresného úradu napadnuté správnu žalobou je rozhodnutie procesného charakteru a nie je konečným rozhodnutím vo veci.

23. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom uznesení takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

24. Na základe uvedených skutočností vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Sťažovateľ v záhlaví ústavnej sťažnosti uvádza, že je zastúpený advokátom Mgr. Martinom Kiricom, Mostná 42, Nitra, pričom ústavná sťažnosť bola ním aj podpísaná, avšak plnomocenstvo na zastupovanie sťažovateľa týmto advokátom nebolo pripojené k ústavnej sťažnosti. Nebolo teda preukázané zastúpenie sťažovateľa podľa § 34 zákona o ústavnom súde, ústavná sťažnosť tak nemá ani zákonom ustanovenú náležitosť. Ústavný súd však nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku, keďže by to bolo z hľadiska výsledku konania bezvýznamné vzhľadom na jeho záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu